

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **K. O.**, zast. Mgr. Kateřinou Lukáčovou, advokátkou, se sídlem Reální 172/2, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 7. 2019, č. j. CPR-14753-3/ČJ-2019-930310-V236, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2019, č. j. 32 A 55/2019 - 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 24. 7. 2019, č. j. CPR-14753-3/ČJ-2019-930310-V236, zamítla odvolání a potvrdila rozhodnutí ze dne 27. 2. 2019, č. j. KRPB-48206-18/ČJ-2019-060022-SV, kterým Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie (dále jen „prvostupňový orgán“), uložila žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovila dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku. Žalovaná uvedla, že prvostupňový orgán vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Je přitom zřejmé, že žalobce na území České republiky pobýval od 21. 12. 2018 do 26. 2. 2019 neoprávněně bez příslušného pobytového oprávnění, přičemž je nepodstatné, z jakých pohnutek tak činil. Žalovaná současně připomněla, že neexistuje právo cizince na pobyt na území České republiky a je projevem státní suverenity rozhodnout o tom, kdo zde může či nemůže pobývat. Jestliže žalobce nedodržel právní předpisy a pobýval zde bez příslušného oprávnění, bylo namístě uložit správní vyhoštění. To je přitom svou povahou institutem zaměřeným na regulaci pobytu cizinců na území České republiky a sloužícím k dodržování příslušných zákonů a nikoliv sankcí,

jak se domnívá žalobce. Stanovená délka zákazu vstupu je podle žalované úměrná jednání žalobce, přičemž současně správní vyhoštění nezasáhne nepřiměřeně do práva žalobce na rodinný a soukromý život, neboť si na území České republiky nevytvořil žádné vazby. Žalovaná rovněž připomněla oprávnění prvostupňového orgánu provádět pobytové kontroly, v jejímž rámci byl zjištěn neoprávněný pobyt žalobce. Pro úplnost doplnila, že jí nepřísluší rozhodovat o odstranění tvrdosti zákona, jak se domáhal žalobce.

[2] Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 30. 9. 2019, č. j. 32 A 55/2015 - 18, žalobu proti rozhodnutí žalované zamítl. V tomto rozsudku soud uvedl, že žalobce na území České republiky pobýval od 21. 12. 2018 do 26. 2. 2019 nelegálně. Přitom sám připustil, že do České republiky přijel primárně hledat práci s tím, že žádné další vazby zde nemá. Podle soudu nebyly naplněny podmínky pro zmírnění správního vyhoštění, neboť žalobce vůbec nepožádal o pobytové oprávnění. Zákaz pobytu v délce jednoho roku je podle soudu přiměřený trvání nezákonného pobytu žalobce na území České republiky. Správní vyhoštění nezasáhne nepřiměřeně ani do práva žalobce na rodinný a soukromý život. Soud současně doplnil, že prvostupňový orgán byl oprávněn provádět pobytovou kontrolu, v jejímž rámci zjistil, že se žalobce nachází na území České republiky nelegálně.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[3] Proti uvedenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítl, že soud nedostatečně zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a zejména nevyhledal skutečnosti ve prospěch stěžovatele navzdory tomu, že se jednalo o přezkum rozhodnutí o uložení povinnosti. Soud přitom opomněl vypořádat tvrzení stěžovatele, že se na území České republiky choval bezproblémově, je zdravý a má zde zájem vykonávat výdělečnou činnost. Stěžovatel na území České republiky očekává lepší pracovní podmínky s tím, že zde již navázal i některá přátelství. Podle stěžovatele soud nevěnoval potřebnou pozornost jeho právu na svobodnou volbu povolání, které chtěl realizovat právě na území České republiky. Stěžovatel současně vyjádřil přání v budoucnu získat příslušné pracovní povolení a na území České republiky pracovat. Nejvyššímu správnímu soudu proto stěžovatel navrhl, aby zrušil napadený rozsudek a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že neshledala ve svém postupu žádné pochybení a navrhla Nejvyššímu správnímu soudu, aby kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[5] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že ji stěžovatel podal z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[6] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení“. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

[7] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé“.

pokračování

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud uvádí, že správní orgány zjistily skutkové okolnosti případu v rozsahu, který představuje dostatečnou podporu pro závěry učiněné v rámci prvostupňového rozhodnutí i rozhodnutí žalovaného. Prvostupňový orgán jednoznačně osvědčil, že stěžovatel na území České republiky pobýval od 21. 12. 2018 do 26. 2. 2019 neoprávněně bez příslušného pobytového oprávnění, čímž naplnil podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Je přitom lichá námitka, že by správní orgány nezjišťovaly skutečnosti ve prospěch stěžovatele. Naopak stěžovatel byl dotazován i na skutečnosti, které by případně mohly být v jeho prospěch, jako kupř. otázky směřující k posouzení přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do jeho práva na rodinný a soukromý život. Nejvyšší správní soud v této souvislosti uvádí, že pokud správní orgány takové skutečnosti v případě stěžovatele neshledaly, samo o sobě to nevede k závěru, že se je ani nepokoušely nalézt, jak mylně namítal stěžovatel. Ve vztahu k odstranění tvrdosti správního vyhoštění ve smyslu § 122 zákona o pobytu cizinců Nejvyšší správní soud uvádí, že podání takové žádosti připadá v úvahu z povahy věci až po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. V řízení o správním vyhoštění proto nemají správní orgány možnost se danou otázkou zabývat.

[10] Nejvyšší správní soud současně připomíná, že podle závěrů vyslovených v jeho rozsudcích ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 - 27, či ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 - 29, se rozhodnutí o správním vyhoštění vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány proto nemají možnost uvážit o tom, zda správní vyhoštění uloží, ale pokud jsou splněny zákonem stanovené podmínky, rozhodnutí o správním vyhoštění musí vydat. V dané souvislosti je proto bez většího významu, že se stěžovatel na území České republiky choval (jeho slovy) slušně. Rozhodující je, že zde pobýval bez příslušného pobytového oprávnění. Výjimku z výše nastíněného pravidla o uložení správního vyhoštění představuje situace, kdy by správní vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19). Nicméně takovou skutečnost i vzhledem k relativně krátkému pobytu stěžovatele na území České republiky Nejvyšší správní soud neshledal. Ostatně sám stěžovatel ani nepřiměřený zásah do práva na rodinný a soukromý život netvrdil a obecná kasační námitka, že si zde vytvořil některá přátelství, nemůže bez dalšího osvědčit, že správní vyhoštění nepřiměřeně zasáhne do jeho práva na rodinný a soukromý život.

[11] Ve vztahu k délce stanoveného zákazu vstupu na území členských států Evropské unie Nejvyšší správní soud uvádí, že ji má za přiměřenou okolnostem případu. Přihlédl přitom k tomu, že se stěžovatel vůbec nepokusil svůj pobyt na území České republiky legalizovat a naopak je z jeho výpovědí zřejmé, že zde chtěl vykonávat výdělečnou činnost i bez příslušného povolení. Stěžovatel sice vyjádřil přání v budoucnu na území České republiky pracovat legálně, to však nemůže zhojit skutečnost, že nyní zde pobýval bez příslušného oprávnění.

[12] Dále je potřebné doplnit, že stěžovatel nemá garantováno, že by na území České republiky mohl bez dalšího realizovat své právo na svobodnou volbu povolání. Český právní řád umožňuje cizincům účastnit se na českém trhu práce, nicméně je potřebné splnit zákonem stanovené požadavky, mezi které patří mj. i zajištění příslušného pobytového oprávnění, což nebylo naplněno. Nelze tedy dovodit, že by stěžovatel mohl dovozovat legálnost pobytu na území

České republiky jen ze svého záměru realizovat zde právo na svobodu povolání. Ostatně na tuto skutečnost stěžovatele příležitě upozornil již krajský soud.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud dospěl ke správnému závěru o naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění stěžovateli ve stanovené délce, který v napadeném rozsudku v dostatečné míře odůvodnil. Nejsou tak naplněny důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[14] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[15] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o žádosti stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť neprodleně po předložení spisu a po nezbytném poučení účastníků řízení přikročil k jejímu meritornímu posouzení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. listopadu 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu